



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 883/2019
03.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., чији је пуномоћник Милица Копривица, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Дејан Недић, адвокат из ..., против туженог „Политика новине и магазини“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Мара Јањић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 804/17 од 01.06.2018. године, исправљене решењем истог суда од 04.02.2019. године, у седници одржаној 03.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 804/17 од 01.06.2018. године, исправљене решењем Апелационог суда у Београду Гж1 804/17 од 04.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужила за накнаду трошкова одговора не ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2010/15 од 26.10.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле АА и поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 14.09.2016. године којим је тужили отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу врати на рад. Ставом трећим изреке, тужба тужиле АА је одбачена као недозвољена у делу захтева којим је тражено да се обавезе тужени да је распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радном искуству. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ББ и поништено решење туженог бр. ... од 14.09.2016. године као незаконито, којим је тужили престао радни однос. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужилу ББ врати на рад. Ставом шестим изреке, тужба тужиле ББ је одбачена у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да је распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радном искуству. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужилама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 439.500,00 динара.

По одржаној главној расправи Апелациони суд у Београду је донео пресуду Гж1 804/17 од 01.06.2018. године, којом је правим ставом, потврђена првостепена пресуда у

ставу првом, другом, четвртом, петом и седмом изреке и жалба тужене у наведеном делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог којим је тражено да се тужиље обавезу да му исплате трошкове другостепеног поступка. Ставом трећим и четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилама накнади трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом стпену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиље су поднеле одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 78/18), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Неосновано се ревизијом указује на битну повреду одредаба парничног поступка пред другостепеном судом, тврдњом о погрешној оцени доказа, будући да је другостепени суд потпуно и правилно применио одредбе процесног закона и донео правилну и закониту одлуку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила АА је била запослена код туженог на радном месту ... у редакцији „Политика“ додатак „...“ до 14.09.2006. године, када јој је решењем директора туженог бр. ... отказан уговор о раду у редакцији „Politika Newspapers and Magazines“ због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена код послодавца. Новим Правилником туженог о систематизацији радних места од 26.05.2006. године укинута је радно место ..., али по усвајању Правилника тужила је наставила да ради на овим пословима све до пријема решења о отказу уговора о раду (02.10.2006. године). По доношењу оспоредног решења о отказу уговора о раду, послове ... код туженог је обављала ВВ, ДП ..., радећи истовремено оба посла, прековремено, због повећаног обима посла у редакцији додака „...“, јер су и послови ... и ДТП ... неопходни у процесу штампања новина. Тужила има IV степен стручне спреме, радно искуство и познавање рада на рачунару, а новим Правилником о систематизацији радних места предвиђена су радна места за која је тужила испуњавала услове у погледу стручне спреме, знања и радног искуства – радно место асистента (четири извршиоца), радно место техничког сарадника (четири извршиоца) и радно место руководиоца фотодокументације (један извршилац).

Тужили ББ запосленој на пословима ... у ... и ..., отказан је уговор о раду решењем туженог бр. ... од 14.09.2006. године због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена. Према Правилнику туженог о систематизацији радних места донетом 04.11.2004. године, ... је укинута, али од доношења наведеног акта о систематизацији, па до доношења новог Правилника о систематизацији радних места 26.05.2006. године и оспореног отказа уговора о раду, тужила је наставила да ради на

истим пословима, јер су наведени послови систематизовани у другом одсеку – Одељењу обраде фотографија, а у периоду отказа и по доношењу оспореног решења ти послови се обављају у другом одсеку, чак и од стране ангажованих хонорарних радника. Новим актом од систематизацији било је предвиђено више радних места за које је тужила испуњавала услове у погледу стручне спреме, знања и радног искуства (асистент документаристе, сарадник руководиоца документације, фоторепотер, архивар и сл.).

Пре доношења Одлуке о увођењу економских, технолошких и организационих промена бр. ... од 12.09.2006. године, број запослених код туженог на неодређено време износио је 765, од којих је престала потреба за радом 29 запослених. Пре отказа уговора о раду и исплате отпремнине, тужилама није понуђен други посао код туженог, као ни преквалификација или доквалификација.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепној пресуди примењено материјално право када су поништена решења о отказу уговора о раду тужилама и обавезан тужени да их врати на рад.

Према члану 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређених послова или дође до смањења обима посла.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови из члана 179. тачка 9. Закона о раду, за отказ уговора о раду због организационих промена код послодавца, будући да, иако су радна места ... и ... формално укинута Правилницима туженог из 2004. године и 2006. године, није престала потреба за радом тужила код туженог, јер наведени послови нису престали да постоје, односно било је и других слободних, непопуњених радних места на која су тужиле сходно стручној спреми, знању и радном искуству могле бити распоређене. Послове ... и ..., тужиле су обављале до отказа уговора о раду 2006. године, а поле доношења оспорених решења, наведене послове су обављала друга лица у оквиру истих, односно других сектора код туженог. Поред тога, у периоду од 2004. године па до септембра 2006. године, када је ступио на снагу нови Правилник о систематизацији радних места и тужилама отказан уговор о раду, прошло је две године и у том периоду тужени је запослене распоређивао на друге послове без икаквих критеријума, док је тужилама отказао уговор о раду, не нудећи им премештај на друго радно место, што је законом предвиђена обавеза за туженог као послодавца. Из наведених разлога, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Пошто је последица поништаја оспорених решења о отказу уговора о раду реинтеграција запослених, судови су правилном применом одредбе члана 191. став 1. Закона о раду обавезали туженог да тужиле врати на рад.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилама се не признају трошкови одговора на ревизију, у смислу члана 154. ЗПП, јер исти нису били потребни за вођење парнице, због чега је одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић